

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τό Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἐώρτασε τήν Κυριακὴν τῆς Σαμαρείτιδος εἰς τόν ἀκριβῆ τόπον, ὅπου ἐγένετο ἡ συνομιλία τοῦ Κυρίου μετὰ τῆς γυναικὸς Σαμαρείτιδος, μετέπειτα Ἀγίας Φωτεινῆς, τήν Κυριακὴν 9^η/22^α Μαΐου 2011. Ἡ γῆ τῆς Παλαιστίνης ἡ καλουμένη Ἀγία Γῆ, λόγω τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῇ, διηρεῖτο εἰς τρεῖς ἐπαρχίας. Εἰς τήν Ἰουδαίαν εἰς τόν νότον, μέ πρωτεύουσαν τήν Βηθλεέμ, εἰς τήν Γαλιλαίαν εἰς τόν βορράν μέ πρωτεύουσαν τήν Ναζαρέτ καί εἰς τήν Σαμάρειαν, μεταξύ τῶν δύο τούτων εἰς τό κέντρον, μέ πρωτεύουσαν τήν Σαμάρειαν. Ἡ Σαμάρεια ἀνήκει εἰς τὰς παλαιοτάτας παλαιοδιαθηκικὰς περιοχάς, μνημονευομένη εἰς τὰ πρῶτα ἤδη κεφάλαια τοῦ βιβλίου τῆς Γενέσεως. Εἰς αὐτὴν ἦλθεν ὁ Πατριάρχης Ἰακώβ ἀπὸ τὴν Μεσοποταμίαν τῆς Συρίας καί ἠγόρασεν ἀγρόν ἀπὸ τόν Ἑμμώρ πατέρα τοῦ Συχέμ καί ἔστησε θυσιαστήριον καί ἐπεκαλέσατο τόν Θεόν Ἰσραήλ (Γεν. 33. 18-20).

Εἰς τήν πόλιν τῆς Σαμαρείας, Ρωμαϊκὴν Νεάπολιν, σημερινὴν Ναμπλούς, κειμένην ἀναμέσον τοῦ ὄρους Γαριζίν, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ζοῦν μέχρι σήμερον οἱ Σαμαρεῖται καί τοῦ ὄρους Γεβάλ, εὐρίσκεται τό Φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, τό μνημονευόμενον εἰς τήν Καινὴν Διαθήκην ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου εἰς τό 4^{ον} κεφάλαιον τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ.

Εἰς αὐτό τό φρέαρ ἦλθε, διὰ νὰ ἀντλήσῃ ὕδωρ ἀπὸ τήν παρακειμένην κώμην Συχάρ, ἡ Σαμαρεῖτις γυνή καί ἐπ’ αὐτό εὔρε καθεζόμενον τόν Ἰησοῦν.

Εἰς τοῦτο ὁ Κύριος ὡς σοφὸς διδάσκαλος ὁμιλῶν αὐτῇ διδακτικῶς, παιδαγωγικῶς καί ἀλιευτικῶς ἀπεκάλυψε τὰ τοῦ βίου αὐτῆς καί τὰ περί ἑαυτοῦ ἀπεριφράστως ὅτι εἶναι ὁ Χριστός, ὁ λαλῶν μετ’ αὐτῆς (Ἰω. 4,26) καί ὅτι «Πνεῦμα ὁ Θεὸς (Ἰω, 4, 24) καί τούς προσκυνοῦντας αὐτόν «Ὡς Πνεύματι καί ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰω. 4,24).

Τό παρθενικόν τοῦτο προσκύνημα διεφύλαξε διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἡ Σιωνίτις Ἐκκλησία καί ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης, εἰς τούς καθ’ ἡμᾶς δέ χρόνους εἰς αὐτό ἐτελειώθη μαρτυρικῶς ὁ ἐκ Κύπρου Ἀγιοταφίτης ἠγούμενος αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτης Φιλούμενος ὁ καί ἀγιοκαταταγείς πρὸ διετίας ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί ἐπ’ αὐτοῦ ἀνέγειρε προσφάτως περικαλλῆ καί παμμεγέθη Ναόν τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος μέ παρεκκλήσιον τοῦ Ἁγίου Φιλουμένου καί τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου καί μάρτυρος, ἐπάξιον τῆς σημασίας καί τῆς ἱστορίας τοῦ προσκυνήματος, ὁ ἠγούμενος αὐτοῦ Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰουστίνος.

Πρὸς αὐτὴν τήν πόλιν πρὸς αὐτό τό παρθενικόν προσκύνημα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ, κατηυθύνθη ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος τήν πρωίαν τῆς Κυριακῆς τῆς Σαμαρείτιδος, 9^{ης}/22^{ας} Μαΐου 2011, ἐξ Ἱεροσολύμων μετὰ συνοδείας Ἀρχιερέων καί Ἱερέων.

Φθάσας μετὰ αὐτοκινητικὴν πορείαν μιᾶς ὥρας, ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Μονῆς ὑπὸ τοῦ ἠγούμενου τῆς Μονῆς ὁσιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου, τῶν Ἱερέων τῶν ὁμόρων πόλεων καί κωμῶν, Ραφιδίων, Ζαμπάπδε, καί Τουμπάς καί μελῶν τῶν ποιμνίων αὐτῶν.

Ἀναπαυθεῖς ἐπ' ὀλίγον εἰς τό ἡγουμενεῖον, κατῆλθε πρό τοῦ Ναοῦ καί ἐνδυθεῖς μανδύαν, εἰσῆλθεν εἰς τόν μεγαλοπρεπῆ καί καλλιπρεπῆ ναόν καί προεξῆρξε τῆς ἀκολουθίας τοῦ Ὁρθρου μετ' ἄρτοκλασίας καί τῆς θ. Λειτουργίας, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Θαβωρίου κ. Μεθοδίου, Ἱερομονάχων Ἀγιοταφίτων, πρεσβυτέρων καί διακόνων, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς ἀραβοφώνου ἐνορίας τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Ραφιδίων καί συμμετέχοντος ἐν κατανύξει πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος, προσκυνητῶν ἐξ Ἑλλάδος, Ρουμανίας, Ρωσίας ἀλλά καί ἐντοπίων ἐξ Ἱερουσαλήμ καί ἄλλων περιοχῶν τῆς Ἀγίας Γῆς, τῇ παρουσίᾳ δέ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Σωτηρίου Ἀθανασίου.

Εἰς τό Κοινωνικόν ἡ Α.Θ.Μ. ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι, ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο τό τῆς σοφίας ὕδωρ Σέ, ὃ ποτισθεῖσα δαψιλῶς βασιλείαν τήν ἄνωθεν ἐκληρώσατο αἰωνίως ἡ αἰδιδίμος».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Τό περιεχόμενον τῆς σημερινῆς ἐορτῆς τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός περιγράφεται μέ σαφήνειαν εἰς τήν σχετικήν περικοπήν τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου. «Ὅς δ' ἂν πίη ἐκ τοῦ ὕδατος, οὗ ἐγώ δώσω αὐτῷ», λέγει ὁ Χριστός εἰς τήν Σαμαρείτιδα, «οὐ μή διψήσῃ εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλά τό ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰωάν. 4, 14). (Ἐκεῖνος ὅμως πού θά πίη ἀπό τό νερόν, τό ὅποῖον θά τοῦ δώσω ἐγώ, δέν θά διψάσῃ ποτέ εἰς τόν αἰῶνα, ἀλλά τό νερό πού θά τοῦ δώσω, θά μεταβληθῇ μέσα του εἰς πηγὴν νεροῦ πού δέν θά στερεύῃ, ἀλλά θά ἀναβλύζῃ καί θά πηδᾷ καί θά τρέχῃ πάντοτε διὰ νά τοῦ παρέχῃ ζωὴν αἰώνιον).

Καί ποῖον εἶναι τό ὕδωρ τοῦτο, τό ὅποῖον ὑπόσχεται ὁ Χριστός εἰς τήν Σαμαρείτιδα; Τοῦτο εἶναι τό ὕδωρ τό τῆς σοφίας, δηλονότι «τό τῆς θείας Σοφίας». Ἡ δέ θεία Σοφία εἶναι αὐτός Οὗτος ὁ Μεσσίας Χριστός, περί τοῦ ὁποῖου προεφήτευσεν ὁ μεγαλοφωνότατος Ἡσαΐας λέγων: «Καί ἀναπαύσεται ἐπ' αὐτόν πνεῦμα θεοῦ, πνεῦμα σοφίας καί συνέσεως, πνεῦμα βουλῆς καί ἰσχύος, πνεῦμα γνώσεως καί εὐσεβείας», (Ἠσ. 11,2). Κατά δέ τήν μαρτυρίαν τῆς πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῆς, ὁ Ἀποστολὸς Παῦλος μετὰ παρρησίας λέγει: «Ἡμεῖς δέ κηρύσσομεν Χριστόν ἐσταυρωμένον...Χριστόν θεοῦ δύναμιν καί θεοῦ σοφίαν», (Α' Κορ. 1, 23-24).

Ἡ δέ θεοῦ δύναμις καί θεοῦ σοφία, ἀγαπητοί μου, δέν εἶναι ἄλλο τι ἀπό τό Ἅγιον Πνεῦμα, Τό ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευόμενον καί ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. Τοῦτο εἶναι τό Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ, Τό ὅποῖον ὁ Χριστός προσφέρει ὡς ὕδωρ εἰς τήν γυναικὰ Σαμαρείτιδα καί εἰς πᾶσαν διψῶσαν ψυχὴν ὅλων τῶν ἐποχῶν. «Ὁ ποιητὴς τῶν ἀπάντων», λέγει ὁ ὕμνωδός «καί ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ, συναίδιος λόγος ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν καί γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα λέγων: ὁ διψῶν ἐρχέσθω πρὸς με καί πινέτω. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θεοῦ, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ».

Τό ὕδωρ τοῦτο, τό ὅποῖον «γενήσεται ἐν αὐτῷ τῷ πίνοντι πηγὴ ὕδατος ἀλλομένου

εἰς ζωὴν αἰώνιον», (Ἰωάν. 4,14) διαφέρει τοῦ φυσικοῦ ὕδατος τῆς πηγῆς τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, «ἐπεὶ», ἐπειδὴ -ὡς λέγει ὁ ἐρμηνευτὴς τῶν Κυριακῶν λόγων, «παρέσχεν τοῖς Σαμαρείταις ὕδωρ, ἐξ οὗ πάλιν ὁ πίνων εἰς τὴν αὐτὴν ἐπαναστρέφει δίσψαν». Ἀντιθέτως, τό ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ παρεχόμενον πνευματικόν ὕδωρ, «δυνάμενον τῷ πίνοντι πηγὴ χρηματίσαι ὕδατος ἀενάου καὶ παρέχειν ρεῖθρα σωτηρίας».

Πράγματι, ἀδελφοί μου, ἡ δωρεὰ τοῦ Χριστοῦ παρουσιάζεται ἀνεκτίμητος, ὅταν συγκριθῇ πρὸς πράγματα τῆς κοσμικῆς σοφίας, διότι τότε διαπιστοῦται, ὅτι ὑπέρκειται πάσης συγκρίσεως. Ὁ Χριστὸς μέ ἄλλα λόγια, ἱκανοποιεῖ τὴν διψῶσαν ψυχὴν, οὐχὶ ἐκδιώκων τὴν δίσψαν της, ἡ ὁποία ὠθεῖ αὐτὴν πρὸς τελειοποίησιν της, ἀλλὰ παρέχων εἰς αὐτὴν διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Πνεύματος καὶ αὐτομάτως τὴν δίσψαν αὐτῆς. Ἰδοῦ ἐν προκειμένῳ τί λέγει ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος: «Ὁ ἐμός ἔρως ἐσταύρωται καὶ οὐκ ἐστὶν ἐν ἐμοί πῦρ φιλόῦλον, ὕδωρ δέ ζῶν, ἀλλόμενον ἐν ἐμοί, ἔσωθέν μοι λέγει, δεῦρο πρὸς τὸν Πατέρα θεόν. Οὐχ ἡδομαι τροφῇ φθορᾶς, οὐδέ ἡδοναῖς τοῦ βίου τούτου. Ἄρτον τοῦ θεοῦ θέλω, ἄρτον οὐράνιον, ἄρτον ζωῆς, ὃ ἐστὶ σὰρξ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ, τοῦ γενομένου ἐν ὑστέρῳ ἐκ σπέρματος Δαυὶδ καὶ Ἀβραάμ καὶ πόμα θέλω τό αἶμα Αὐτοῦ, ὃ ἐστὶν ἀγάπη ἁφθαρτος καὶ ἀέναος ζωῆς», (Ρωμ. Ἐπιστ. 7).

Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἁφθαρτον ἀγάπην ἀναζητοῦσε ἀπεγνωσμένως καὶ ἡ «φεμινίστρια τῆς ἐποχῆς της», ὡς ἐλέχθη, Σαμαρεῖτις γυνὴ εἰς τοὺς πέντε ἄνδρας, «οὓς ἔσχε». Οἱ ἄνδρες αὐτοὶ διέψευσαν τὰς προσδοκίας αὐτῆς. Ὁ Χριστὸς, ἀντιθέτως, ἐνσταλάζει εἰς τὴν καρδίαν της τὸν θεῖον ἔρωτα, προσφέροντας της τὴν ἁφθαρτον Αὐτοῦ ἀγάπην. Εἰς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἡ Σαμαρεῖτις ἀνεῦρεν τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς, ἀνεῦρεν τὴν ἀληθινὴν πηγὴν τῆς ἀγάπης, ἡ ὁποία κατὰ τὸν σοφὸν Παῦλον, «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ λογίζεται τό κακόν, ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει», (Α΄ Κορ. 13, 5-8).

Τὴν εἰς Χριστὸν ἁφθαρτον ἀγάπην της ἡ Σαμαρεῖτις ἐσφράγισε διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ αὐτῆς θανάτου, γενομένη οὕτως σύσσωμος καὶ σύναιμος τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν, Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χαρακτηριστικόν, ἀγαπητοί μου, τῆς συναντήσεως τοῦ Χριστοῦ μετὰ τῆς Σαμαρεῖτιδος εἰς τὸν ἱερόν τοῦτον τόπον τοῦ φρέατος τοῦ Ἰακώβ ἀποτελεῖ τό γεγονὸς ὅτι ὁ Χριστὸς κατηγορηματικῶς κηρύττει λέγων: «Πνεῦμα ὁ θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν». Ἐπὶ πλέον δέ ἀποκαλύπτει ὅτι Αὐτός εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας.

Ἡ σήμερον τιμωμένη Ἁγία Μεγαλομάρτυς Φωτεινὴ, ἡ Σαμαρεῖτις γυνὴ μᾶς καλεῖ ὅχι ἀπλῶς εἰς τὴν ὁμολογίαν, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὸν τρόπον τῆς διακηρύξεως τοῦ Χριστοῦ ὅτι «ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν τὸν θεόν». Καὶ τοῦτο διότι ἡ ἐν Χριστῷ ἀλήθεια δέν εἶναι κατάκτησις τῆς διανοητικῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἶναι ἀποκάλυψις τοῦ θεοῦ. Εἶναι αὐτός Οὗτος ὁ σεσαρκωμένος Λόγος τοῦ θεοῦ. Εἶναι ὁ σταυρωθεὶς καὶ ἀναστάς Χριστὸς, τό φῶς καὶ ἡ ζωὴ τοῦ κόσμου. Χριστὸς Ἀνέστη!».

Μετὰ τό τέλος τῆς θ. Λειτουργίας ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τό ἡγουμενεῖον, μετ' αὐτὴν δέ πλουσία τράπεζα εἰς τὴν νεωστὶ ἀνεγερθεῖσαν αἵθουσαν ὑπὸ τοῦ καθηγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου.

Διαρκούσης τῆς τραπέζης ταύτης, ὁ Μακαριώτατος ἠύχαρίστησε τὸν Γενικόν

Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος καί τήν Νομάρχην τῆς περιοχῆς διὰ τήν παρουσίαν αὐτῶν εἰς τήν ἑορτήν καί ἐπήνεσε τόν Ἀρχιμανδρίτην π. Ἰουστῖνον διὰ τό ὅτι τόν ἠξίωσεν ὁ Θεός νά ὀλοκληρώσῃ ἔργον δεκαετιῶν ἀτελείωτον, ἥτοι τήν ἀνέγερσιν τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Φωτεινῆς, ὡς καί διὰ τό κοινωνικόν καί συμφιλιωτικόν ἔργον, τό ὁποῖον ἐπιτελεῖ εἰς τήν περιοχήν, ὁ δέ Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστῖνος ἠύχαρίστησε τόν Μακαριώτατον διὰ τήν τιμήν εἰς τήν ἑορτήν διὰ τῆς παρουσίας Αὐτοῦ καί διὰ τό ἐν γένει ὑπέρ τοῦ ἱεροῦ προσκυνήματος ἐπιδεικνύμενον ζωηρόν ἐνδιαφέρον Αὐτοῦ.

Μετά τό πέρας τῆς ἑορτῆς ὁ Μακαριώτατος μετά τῆς συνοδείας ἐπεσκέφθη τόν ἀσθενοῦντα ἱερέα τῆς ὁμόρου περιοχῆς τῆς παλαιᾶς πόλεως τῆς Νάμπλους π. Γεώργιον Ἀουάδ, ἐφημέριον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου καί τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Ραφίδια καί κατόπιν τό ζεῦγος πρεσβυτέρων πολυτέκνων Ρωμαιορθοδόξων εἰς τό χωρίον Νούσφ-Ζμπίλ, ἀκούων τά προβλήματα αὐτῶν, ὁμιλῶν αὐτοῖς πνευματικῶς καί ἐνισχυτικῶς, ἐπισκεπτόμενος τό παλαιόν ναύδριον ἐγγύς τῆς οἰκίας αὐτῶν καί δίδων αὐτοῖς ἐνίσχυσιν διὰ τήν παρουσίαν αὐτῶν εἰς τόν κατά παράδοσιν τόπον τούτων τῶν Ὁρθοδόξων καί τās Πατρικᾶς καί Πατριαρχικᾶς Αὐτοῦ εὐχᾶς καί εὐλογίας.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder